

מאורות אל העבר

יח ניסן תרפב | 16/04/1922

הפועל המזרחי

הצעירים הדתיים שנהרו לארץ בימי העלייה השלישית חשו אבודים. בתנועות הפועלים החלוציות אך גם האנטי דתיות לא מצאו את מקומם. על הציבור החרדי האנטי ציוני בוודאי שלא היה על מה לדבר. ואילו תנועת "המזרחי" הוותיקה עסקה רק בענייני חינוך ועסקנות, והתנגדה לתפיסה הסוציאליסטית שהלהיבה את הנוער. ביום י"ח בניסן תרפ"ב (16.4.1922) התכנסו בירושלים נציגי הפועלים הדתיים מכל הארץ והכריזו על הקמת תנועת ה"פועל המזרחי". היעד היה חיי הגשמה וחלוציות ברוח תורה ועבודה. הרב ישעיהו שפירא (האדמו"ר החלוץ) הכריז: "מטרתנו לשוב לימי נעורינו, אל החיים התנכיים המקוריים שהיו מיוסדים על הצדק ועל היושר". הדרך לא הייתה פשוטה. הייתה, הווה (ותיה...), רצופה במחלוקות, ויכוחים, פילוגים והתחבטויות. אולם למרות הכול, דגלה של ארץ ישראל "הדתית העובדת", כפי שכונתה, הונף ברמה. התנועה חברה במהלך השנים לתנועת המזרחי הוותיקה, והתאחדה עימה במפלגה הדתית לאומית. על ברכי הפועל המזרחי צמחו בני עקיבא, הקיבוץ והמושב הדתי, מוסדות החינוך של דור הכיפות הסרוגות, ומפעלי ההגשמה של הציונות הדתית בכל התחומים.

רשימת הפועל המזרחי (תורה ועבודה)

מאת הספרייה הלאומית - ויקפדיה

